

Arrest

nr. 185 272 van 11 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 10 april 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Charlotte VERKEYN, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, wordt op 20 september 2006 aangetroffen in illegaal verblijf. Aan de verzoeker wordt op diezelfde dag een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

De verzoeker wordt in de loop van september – oktober 2006 nog meerdere malen aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 19 oktober 2006 wordt de verzoeker op bevel van de onderzoeksrechter opgesloten in de gevangenis, op verdenking van diefstal. De verzoeker wordt op 13 februari 2007 in vrijheid gesteld met bevel om het grondgebied te verlaten.

Ook in de periode februari – november 2007 wordt de verzoeker verscheidene malen vastgesteld in illegaal verblijf.

Op 22 november 2007 wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. De verzoeker wordt bij vonnis van 8 januari 2008 van de correctionele rechtbank te Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens diefstal.

Op 10 maart 2008 wordt de verzoeker wederom aangetroffen in illegaal verblijf, en betrapt op winkeldiefstal en bezit van verdovende middelen. De verzoeker wordt op 11 maart 2008 op bevel van de onderzoeksrechter opgesloten in de gevangenis te Brugge, waar hij op 27 maart 2008 wordt vrijgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 14 november 2008 treft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans de minister van Justitie belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

De gemachtigde beslist op 9 januari 2009 dat verzoeker kon worden vrijgesteld met een nieuwe termijn om het grondgebied te verlaten.

Op 14 maart 2009 wordt de verzoeker andermaal aangetroffen in illegaal verblijf. De gemachtigde neemt op diezelfde dag een beslissing houdende tot bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 20 maart 2009 heeft de gemachtigde beslist dat verzoeker kon worden vrijgesteld met een nieuwe termijn om het grondgebied te verlaten.

Op 6 mei 2009 wordt de verzoeker op bevel van de onderzoeksrechter opgesloten in de gevangenis te Brugge, op verdenking van gewone diefstal en diefstal met braak of inklimming.

Op 23 september 2009 neemt de gemachtigde een beslissing houdende tot bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 12 november 2009 dient de verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De verzoeker wordt bij vonnis van 4 november 2011 van de correctionele rechtbank te Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 maanden wegens diefstal en heling.

Op 8 februari 2011 beslist de gemachtigde om verzoekers aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond te verklaren. Het beroep dat de verzoeker tegen deze beslissing indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wordt verworpen met een arrest nr. 61.690 van 18 mei 2011.

Bij vonnis van 21 februari 2011 wordt de verzoeker door de correctionele rechtbank te Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens diefstal.

Op 6 december 2011 krijgt de verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Op 6 december 2011 wordt de verzoeker opgesloten in de gevangenis te Brugge. Hij wordt op 5 januari 2012 vrijgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 26 februari 2012 wordt de verzoeker wederom opgesloten in de gevangenis te Brugge, hij wordt vrijgesteld op 27 februari 2012, met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 24 maart 2012 wordt de verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 14 april 2012 wordt een proces-verbaal opgesteld voor drugsdelicten en wordt de verzoeker bevolen het grondgebied te verlaten.

Op 3 augustus 2012 wordt de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 3 augustus 2012 wordt de verzoeker op bevel van de onderzoeksrechter opgesloten in de gevangenis te Brugge, op verdenking van diefstal met braak of inklimming (...). De verzoeker wordt vrijgesteld op 16 oktober 2012 met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 13 juni 2013 wordt de verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 4 juli 2013 wordt wederom een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten getroffen. Op diezelfde dag neemt de gemachtigde de beslissing om de verzoeker een inreisverbod voor de duur van acht jaar op te leggen.

Bij vonnis van 4 juli 2013 wordt de verzoeker door de correctionele rechtbank te Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, en gewone diefstal en poging tot misdad.

Op 1 juli 2013 legt de verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af met mevr. S(...) D(...), van Belgische nationaliteit.

Op 23 juli 2013 dient de verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 10 januari 2014 neemt de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het beroep dat de verzoeker tegen deze beslissing indiende, is bij de Raad gekend onder het rolnummer 128.240.

Op 10 januari 2014 treft de gemachtigde tevens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing indient wordt bij arrest 128 197 door de Raad op 21 augustus 2014 verworpen.

Op 24 maart 2017 reikt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Betreffende de beslissing tot vasthouding.

Ambtshalve merkt de Raad op dat de vordering niet ontvankelijk is in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding die in de bijlage 13septies vervat zit.

De bestreden akte (bijlage 13septies) houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad is dan ook, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd om van de

vordering kennis te nemen wat de maatregel tot vrijheidsberoving betreft (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Voor zover de verzoekende partij zich in het verzoekschrift tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding die in de bestreden bijlage 13septies vervat zit, dient te worden opgemerkt dat op de Raad dienaangaande onbevoegd is bij gebrek aan rechtsmacht.

2.2. Ambtshalve werpt de Raad ter terechtzitting een exceptie van niet ontvankelijkheid op bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod voor een termijn van drie jaar en dat haar betekend werd op 4 juli 2013, waardoor het haar verboden is om op het Belgisch grondgebied te verblijven. In het arrest 128 197 van 21 augustus 2014 werd al vastgesteld dat dit inreisverbod definitief is.

In overeenstemming met de stukken van het administratief dossier maakt de verzoekende partij het voorwerp uit van een inreisverbod voor acht jaar dat haar op 4 juli 2013 ter kennis is gebracht.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat het inreisverbod is opgeheven of geschorst. De raadvrouw van de verzoekende partij erkent ter terechtzitting dat zij sedert 2014 geen opheffing of opschorting van het inreisverbod heeft gevraagd, ondanks de voorgehouden nieuwe omstandigheden betreffende het omgangsrecht met de zoon van de verzoekende partij.

Op heden is het aan de verzoekende partij bijgevolg verboden om zich minstens tot 4 juli 2021 op het Schengengrondgebied te bevinden. Het inreisverbod is definitief.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Zoals gesteld door de verweerder blijkt uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord "moet" duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Samen met de verweerder stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de vreemdelingenwet bevindt.

Hierop gewezen ter terechtzitting stelt de verzoekende partij te verwijzen naar het verzoekschrift en meent zij dat de artikelen 8 en 13 van het EVRM moeten worden onderzocht.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij sedert het arrest 128 197 van 21 augustus 2014 geen aanvraag tot opheffing of opschorting van dit inreisverbod heeft ingediend zoals bedoeld in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. Dit wordt niet betwist door de raadsman van verzoekende partij ter terechtzitting die bevestigt niet te kunnen aantonen dat de verzoekende partij dergelijke vraag heeft

gericht aan de verwerende partij. De Raad dient dan ook vast te stellen dat de ingestelde vordering onontvankelijk is.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”*. Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij het wettelijk vereiste belang ontbeert bij huidige vordering. De verwerende partij mag, ingeval van een eventuele schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten, immers niets anders dan opnieuw - na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij nog steeds in het Rijk verblijft en onder een inreisverbod staat, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet - enerzijds vast te stellen dat het de verzoekende partij voor de duur van het inreisverbod - in casu tot 4 juli 2021 - verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van haar beroep of van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cfr. artikel 74/12, §4 van de vreemdelingenwet), quod non, en anderzijds opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op grond van artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet.

De schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel kan er niet toe leiden dat de verzoekende partij zich op het grondgebied van het Rijk bevindt terwijl zulks haar door het bevoegde bestuur middels een beslissing uitdrukkelijk is verboden. De verzoekende partij dient zich derhalve eerst terug naar haar herkomstland te begeven om aldaar het obstakel dat haar verhindert op het Belgisch grondgebied te verblijven - met name het inreisverbod - te laten opheffen of opschorten.

Het betoog dat zij volhardt in haar middelen en in het bijzonder in artikel 8 en 13 van het EVRM, kan geen afbreuk doen aan het voormelde. De verzoekende partij dient in eerste instantie een opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen en kan haar argumentatie aangaande haar gezinsleven aanwenden in dat verzoek.

Het gegeven dat de verwerende partij niet verschijnt ter terechtzitting doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De ingestelde vordering is dan ook onontvankelijk voor zover ze gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. De in de nota opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van de vordering, is dan ook in de aangeduide mate gegrond.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd.voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. BEELEN